

A szégyen napja

TÓTH GY. LÁSZLÓ

S okasodnak gondjaink: veszélyben a véleménynyilvánítás szabadsága. Ma 14 órakor Tapolcán bíróság elé állítanak egy fiatalembert: bűne nagy, vétke égbekiáltó. Loppert Dániel azért kerül a vádlottak padjára, mert 2002. július 28-án a magánemberként a kapolcsi Művészetek Völgyébe látogató Medgyessy Péter miniszterelnök láttán 3 (azaz: három) egymást szorosan követő alkalommal – valószínűleg tudatosan és előre megfontolt szándékkal – azt kiáltotta a miniszterelnök felé, hogy „áruló.” Szem- és fültanúk szerint a többi fiatal „hazaárulót” kiáltott. A súlyos atrocitást követően beindult a gépezet: Loppert Dánielt civil ruhás rendőrök igazoltatták, jegyzőkönyvet vettek fel, videofelvételt készítettek róla. (Csak remélni tudjuk, hogy a bíróság annak vizsgálatáról sem feledkezik majd meg, hogy ez az egész eljárás mennyire volt alkotmányos és törvénytörő.) Az ügy pikantériája, hogy a feljelentést a Medgyessy kíséretében lévő, kissé túlbuzgó tapolcai rendőrkapitány tette meg rendzavarás miatt, akiről nem tudhatjuk, hogy előzőleg konzultált-e Lamperth Mónika belügyminiszterrel vagy sem. Azt sem tudhatjuk, mit szólt mindehhez az egykori D-209-es titkosügynök, aki jelenleg hazánk politikai és jogi értelemben vett miniszterelnöke. A bíróságnak most azt kell mérlegelnie, hogy rendzavarásnak minősíthető-e, ha valaki árulónak nevezi a közelében feltűnt közjogi méltóságot.

Mindenesetre az egész eljárás kísérletiesen emlékeztetett arra, ahogyan a mostani hatalomgyakorlók annak idején az úgynevezett szocialista demokráciát működtették.

A bíróságnak nem lesz könnyű dolga, ha következetes akar maradni. Először is figyelembe kell vennie azt az Alkotmánybíróság által megfogalmazott elvet, amely szerint a politikusoknak és közéleti szereplőknek sokkal több kritikát, támadást stb. kell elviselniük, mint az egyszerű civil állampolgároknak. Tekintettel Medgyessy Péter közismert politikai múltjára és a hazai politikai közéletben eluralkodott és elfogadott stílusra, Loppert Dániel megszólalása higgadtan és mérsékelten minősíthető. Visszafojtott véleményét ráadásul egy olyan közéleti szereplővel kapcsolatban fogalmazta meg, akinek kötelessége eltérni a véleménynyilvánítás szabadságából adódó kellemetlenségeket. Ezúton szeretnénk felhívni a bíróságot, a tapolcai rendőrkapitányt, a belügyminisztert és a miniszterelnök figyelmét arra, hogy az előző kormányzati ciklusban egyetlen, hasonló jellegű per sem volt, pedig Orbán Viktor akkori miniszterelnökkel sem bántak kesztyűs kézzel a baloldali politikusok és bértollnokok. Állításunk bizonyítására íme néhány kiragadott hangulatfestő részlet:

„Orbán lett a magyarországi cinikus keménykedés viselkedés- és politikai kultúrájának szimbóluma, tehát a fenti hasonlat alapján a (politikai) gecizmus oltárképén a főalak.” (*Vágvölgyi András*: A hónap üzenete, Beszélő, 1999. február 2.)

„A nyugdíjamat átutalnám Orbán Viktornak, hogy koporsót vegyen rajta magának.” (*Népszava*, 1999. február 15., 10. oldal)

„...a Fidesz jobbra rohanva felbillenti a politikai pályát és kibillent bennünket Európából. A két pogány közt életben maradni? Így igaz, de közülük csak az egyik emberevő.” (*Eörsi István*: Dabas után, *Népszava*, 2001. április 17.)

„...százerek vevők arra a halálhangulatra, amelyet a miniszterelnök beszéde árasztott.” (*Aczél Endre*: A helyzet komolysága, *Népszabadság*, 2002. április 19.)

„Orbán ... előbb-utóbb tényleg el fogja hinni magáról, hogy ő a Magyarok Istenének Kiválasztott Fia. Orbán Viktor személyisége pillanatnyilag a legsúlyosabb veszély, mely a magyar demokráciát fenyegeti.” (*A szerk.*, Magyar Narancs, 2002. május 30.)

A kifinomult baloldali és balliberális „véroprofi” intellektüelek hasonlították Orbán Viktort Hitlerhez, Sztálinhoz, Mussolinihez, Néróhoz, Maóhoz és Pol Pothoz, de Szálasihoz és Rákosihoz is...

Végül több idézet, egy szerző:

„Ézért mondtam korábban, hogy Orbán egy mocskos csaló és tolvaj. Ezt most is fenntartom. (...) Úgy gondolom, hogy Orbán egy szimpla bizánci bajkeverő, aki merő szittyakeresztényi etno-bizniszlájk agyamentségében beveretett egy sorozat kokit a határon túli magyarok koponyájába. (...) Amikor azt mondom, hogy Orbán Viktor bűnöző, akkor erre utalok, vagyis konkrétan ő a meghatározható figura, aki egyrészt előnyöket osztogat a jófiúknak szavazatokért, fordítva pedig anyagi hátrányt okoz azoknak, akik élnek a képviselői önállósággal. Mindkettő kimeríti a bétékát. Vagyis Orbán tényleges bűnöző.”

Mint látható, a vérszomjas baloldali szerző egyetlen alkalommal sem titulálta árulónak az ország akkori miniszterelnökét, mindössze mocskos csalónak, tolvajnak, bajkeverőnek és bűnözőnek nevezte. E minősíthetetlen mondatokat egy szocialista parlamenti képviselő tette közkinccsé 2001 végén, az interneten. Szolgálatiért 2002 nyarán méltó jutalomban részesült: Szanyi Tibor – mindannyiunk közös szégyenére – a Magyar Köztársaság politikai államtitkáráként annak a magyar kabinetnek lett tagja, amelynek miniszterelnöke a „leáruzó” Medgyessy Péter. Reméljük, a kifinomult érzékű tapolcai rendőrkapitány ezúttal is teszi a dolgát. (A szükséges dokumentációt szívesen a rendelkezésére bocsátjuk.)

Az adott helyzetben Loppert Dániel esetleges elítéléséből két következtetés vonható le. Az egyik, hogy a jelenlegi politikai-jogi-közgáz-

gatási hatalom igyekszik megfélemlíteni a polgárokat. A másik a sokat emlegetett kettős mérce ismételt alkalmazása: míg a szocialisták és a balliberálisok érthető érzékenységre mindenkinek tekintettel kell lennie, addig a jobboldali politikusokat és közszereplőket – mondhatnánk tradicionálisan – nem kötelező ember-számba venni.

A jobboldal hibájából hatalomra jutott posztkommunista-szocialista és szabad demokrata koalíció saját hatalmi pozícióinak hosszabb távú megerősítése érdekében lényegében alig titkol nemzetellenes politizálásba kezdett. Szaporodnak az erre utaló jelek: a múlt meghamisítása, a minden mértéket felülmúló személycserék, a státustörvény ellehetlenítése, a drogliberalizáció végrehajtása, a családtámogatási rendszerek felülvizsgálata, a közoktatási rendszer tervezett módosítása stb. Ha mindehhez hozzávesszük az állampolgárok megfélemlítésére tett rendszeres kísérleteiket, valamint a szimbolikus és a szellemi szférában zajló eseményeket, akkor érthetjük meg igazán azok féltését, akik nem szeretnék egy olyan országban élni, ahol a kereskedelmi médiumok által elhílyított konzumidióták tömege szellemi rabszolgaként biztosítja a retardált, exhibicionista médiamegasztárok jólétét. A meghasonlott, önmagával elégedett politikai elit egy része pedig csendes büntársként asszisztál mindehhez: először gyűlölet törvényt fogalmaz, majd jogszabályban írja elő a különböző vallási, etnikai és deviáns csoportok kötelező szeretetét. Ezzel párhuzamosan szellemi bérmunkásaik elavultnak minősítik a nemzeti identitás fennmaradását, valamint a többnemzetiségű nemzetállam eszméjét.

Loppert Dániel 2002 nyarán azt hitte, hogy a jogállami normáknak megfelelően a klasszikus liberális alapjogok Magyarországon szabadon gyakorolhatók. Az ügyében történt rendőri eljárás, a feljelentés és a vádemelés azt bizonyítja, hogy tévedett.